

Poezii selectate din volumele **Pleoape de apă** (Editura **Paralela 45**,
2010) și **Orologiul fără ore** (Editura **Humanitas**, 2016)
de **Ana Blandiana**

Călătorie

Umblu prin mine
Ca printr-un oraș străin
În care nu cunosc pe nimeni.
Seara mi-e teamă pe străzi
Și-n după-amieze ploioase
Mi-e frig și urât.
Nici o dorință de-a călători,
Când și numai trecerea drumului
E aventură,
Nici o amintire din alte vieți
Întrebării
"De ce-am fost adusă aici? "...

Umbrei mele i-e frică

Umbrei mele i-e frică
De umbrele arborilor
Mai mult decât
Mi-e frica mie de arbori -
Arborii nu îndrăznesc
Să m-atace
Dar în spatele meu
Se-aude mereu
O-ncăierare sălbateca
De umbre.
Umbrei mele i-e frică
De umbrele păsărilor
Mai mult decât
Mi-e frica mie de păsări -
Păsările trec pe deasupra mea
Și nu mă ating,
Dar umbra mea se chircește,
Se rostogolește rănită
De ciocul lunecat al unei umbre.
Umbra mea este lipsită de-apărare,
Ea nu are rădăcini
Ca urmele arborilor
Și nu știe
Ca umbrele păsărilor să zboare.
Ea a fost adusa pe pământ
Să mă urmeze
Cu întuneric sângerând,
Să se prefacă în noapte în cele din urmă
Și eu să nu știu de când

*Înainte fără umbră,
Cântând.*

Ceața care coboară

*Ceața care coboară
Este pleoapa ta
Lăsată somnoroasă peste lume?
Lumea visează
Dincolo de ea
Și numai eu am fost uitată
Treză Anume
Să vad cum somnul
Curge-n moarte bun,
Neschimbător,
Ca un izvor
Care apune-n mare,
Ca stelele care spun
Cuprinse-ncet, încet de soare?
Să văd cum moartea limpede,
Din când în când,
Se tulbură visând
C-am fost uitată trează
Anume
Ca să poată să mă doară
Pleoapa ta care coboară
Induioșată peste lume?...*

Vânătoare

*N-am alergat niciodată după cuvinte,
Tot ce-am căutat
Au fost umbrele lor
Lungi, argintii,
Târâte de soare prin iarbă,
Împinse de lună pe mare;
Nu am vânat niciodată
Decât umbrele vorbelor -
E o foarte iscusită vânătoare
Învățată de la bătrâni
Care știu
Că din cuvânt
Nimic nu e mai de preț
Decât umbra
Și nu mai au umbră
Cuvintele care și-au vândut sufletul*

Trup

*Doar aureolă în jurul cuvântului –
O aureolă palpabilă, desigur,
Și chiar voluptoasă,
Dar nu mai puțin inconsistentă,
Nu mai puțin trecătoare;
O aureolă care poate fi biciuită,
Flămâzită, siluită, ucisă
Sau care poate muri pur și simplu
Stingându-se de la sine
După ce și-a făcut datoria,
După ce a luminat ca un semn,
Ca o flacără deasupra comorii.*

Stăpânul morii

*Din ce e făcut praful
Pe care el îl lasă pe lucruri,
Atât de fin încât aproape de nevăzut,
Dublându-le doar, cu o aureolă de umbră, conturul?
Unde e moara care macină tot ce dispare
Producând această pulbere de neființă
Ca un polen care se lipește pe degete
Când vrei să mai mângâi ceva din trecut?
Sau nu cumva chiar el este cel mărunțit,
Ca să nu se observe când dispare
Și nimeni să nu își aducă aminte
În ce constă diferența
Între înghețul finit
Și veșnicia fierbinte?
Dar atunci cine este stăpânul morii în care
Moartea nu-i decât o biată manipulare?*

Vânătoare în timp

*Simt că sunt pradă,
Dar nu știu cui,
Căci aripa și ghiara ce coboară
Asupra mea,
Înlănțuindu-mă cu umbra
Mult înainte de a mă atinge,
N-au nume,
Doar răcoarea le desenează-n aer
Amenințarea care se apropie
Cu voluptatea crudă a lentorii.*

*Știu că salvarea e exclusă, dar
Nu știu ce-ar însemna salvarea.
De-ncerc sa fug, umbra și ea se mută,
Mulându-se pe orizontul meu ca norii,
Feroce și aproape protectoare-n grija
De-a nu ma pierde, pradă altcuiva.*

*În așteptare, confundând fiorii,
Spaima se-amestecă placut cu taina
A cărei dezlegare mi-e destin:
Am de trăit până găsesc răspunsul
Un timp egal cu timpul vânătorii
În care știu că-s prada, cel puțin.*

Dreptul la umbră

*Nu adormi!
Mai agață-te cu genele de aerul treaz,
Nu te lăsa smuls de lângă mine
De apele umbroase ale somnului.
Nu mă părăsi,
Nu mă lăsa singură
Pe țărmul lucid.
În insuportabila lumină a insomniei
Unde nu ai nici măcar
Dreptul la umbră,
Pentru că umbra
E considerată un atentat
La singurătatea luminii.*